

Repræsentationen udtrykkeligt har anbefalet det nævnte Forslag.

Den Handelsvirksomhed med Hensyn til brugte Genstande, der drives med Hjemmel i den nys omhandlede Lovbestemmelse, kan iøvrigt ogsaa paa andre Omraader frembyde Fare for Retssikkerheden. Og at en saadan Fare ogsaa kan knytte sig til visse Grene af den Handel med brugte Genstande, hvortil Grosserere, Købmænd og Detailhandlere er berettigede i Henhold til § 31, § 32 og § 33, jfr. § 35 i Lov af 29. December 1857, saavel som til den af Auktionsholdere udøvede Næringsvirksomhed med Hensyn til Afsætning af brugte Genstande, lader sig ikke afvise. Det er derfor fundet ønskeligt, at der, som foreslaaet i § 14, 2det Stykke, tillægges Justitsministeren Beføjelse til, med Samtykke af Handelsministeren, ved Anordning at fastsætte, at Forskrifterne i §§ 7, 8, 10 og 11 helt eller delvis skal bringes til Anvendelse paa de paagældende næringsdrivende, for saa vidt angaar den af dem drevne Virksomhed med Hensyn til brugte Genstande. Herimod kan der ikke rejses nogen berettiget Indvending fra disse næringsdrivendes Side ud fra den Betragtning, at saadanne Forholdsregler er uforholdne. Thi Bestemmelsen vil kun kunne benyttes, naar og for saa vidt de har vist sig fornødne.

§ 15 indeholder Bestemmelser af indgribende Betydning, Bestemmelser, som forfølger et helt andet Formaal end Lovforslaget iøvrigt, men som er af den største Vigtighed.

Det er tilstrækkeligt bekendt, at Pantelaanernes Klientel, som for største Delen bestaar af de fattigste, maa betale de paagældende Laan dyrt. Den laveste Rente, der svares, er 5 pCt. om Maaneden, men ikke sjældent svares det dobbelte eller mere.

Justitsministeriet mener, som ovenfor nævnt, at den Opgave at beskytte den ubemidlede Del af Befolkningen bør tages op i Forbindelse med den Omordning af Pantelaanernæringen, som Forslaget gaar ud paa, og som den ikke uvæsentligste Del af dette. Denne Opgave kan, som fremhævet under Behandlingen af det nedenfor omtalte, i Rigsdagssamlingen 1898/99 forelagte Lovforslag vedrørende det kgl. Assistenthus, jfr. Folketingstidende 1898/99, Sp. 1608/17, ligesom ogsaa under Behandlingen af Forslag til Finanslov 1917/18, jfr. Folketingstidende 1916/17, Sp. 449 o. flg., tænkes løst paa forskellig Maade. Det foreliggende Forslag gaar ud

paa at løse den derved, at der sættes en legal Grænse for den Rente, det er tilladt Pantelaanere at beregne sig, nemlig $1\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig; til Sammenligning kan anføres, at i Tyskland er den højeste tilladte Rente ved Laan under 30 Mark og ved større Laan henholdsvis 2 pCt. og 1 pCt. maanedlig, i Schweiz ved Laan under 50 frcs. og ved større Laan henholdsvis $1\frac{1}{2}$ pCt. og 1 pCt. maanedlig. Denne Begrænsning skulde imidlertid først træde i Kraft efter Forløbet af en længere Aarrække, nemlig fra den 1. Januar 1940, idet det paaregnes, at Antallet af Pantelaanere paa Grund af den Mangel paa Tilgang til Faget, som vil blive Følgen af Bestemmelsen i § 15, 3die Stykke, da vil være sunket saa meget, at de til den Tid bestaaende Forretninger vil kunne give tilstrækkeligt Udbytte paa Grundlag af en Rentefod af $1\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig. Indtil da skal det være tilladt at oppebære indtil 5 pCt. maanedlig, undtagen i Politikredse, i hvilke Antallet af Pantelaanere allerede tidligere er sunket saa meget, at en lavere Rente har kunnet paabydes, hvilket Paabud det stedlige Politi da skal kunne give. Ved denne Overgangsbestemmelse er tilsigtet saa vidt muligt at forene Hensynet til Pantelaanerne med Hensynet til deres Klientel, nemlig saaledes, at de førstnævnte ikke alt for brat tvinges ned til den Rentefod, der skal være den endeligt gældende, og at det laanende Publikum dog saa hurtigt som muligt opnaar at kunne faa Laan til denne Rente.

Det maa ved dette Emne have for Øje, at Lovforslaget, samtidigt med, at Pantelaanernes Adgang til Fortjeneste begrænses ved den heromhandlede Bestemmelse, byder dem den store Fordel, at deres Antal kun vanskeligt kan forøges, saa at de ikke er udsatte for en Konkurrence, de ikke kan bære.

Straffebestemmelserne i Forslagets § 16 er noget strengere end Bestemmelserne i Lov af 21. Juni 1867 § 7. Den i 1ste Stykke indeholdte kvalificerede Straffebestemmelse vedrørende Personer, der uden Hjemmel driver de paagældende Erhverv, er foreslaaet bragt til Anvendelse ogsaa paa den Pantelaaner, der betinger sig eller oppebærer højere Rente end tilladt; der er derhos foreslaaet hjemlet Adgang til Konfiskation af det ulovligt oppebaarne Beløb, hvorved er forudsat, at dette — i Lighed med, hvad der antages med Hensyn til betalte Aagerrenter — ikke vil kunne søges tilbage af vedkommende Laantager.

Overensstemmende med en Grundsæt-